

חסר לי תקנון פורים בחיים האמיתיים. אתן זוכרות את זה, נו, התקנון שקבעו בחודש אדר שבו מתחילים כל שיעור בשרשרת מיץ מיץ מעיקה, וילדים זוכים להיות המורים? אז אני לא הולכת לשיר על מרבין בשמחה או משהו, אבל אני כן אוהבת את המחשבה לתת למישהו לעשות את העבודה שלי לשם שינוי, אז אני משאירה פה את הדף והעט שאני כותבת בו את הטור הזה, ומי שיגיע ראשון יכתוב את הטור של החודש.

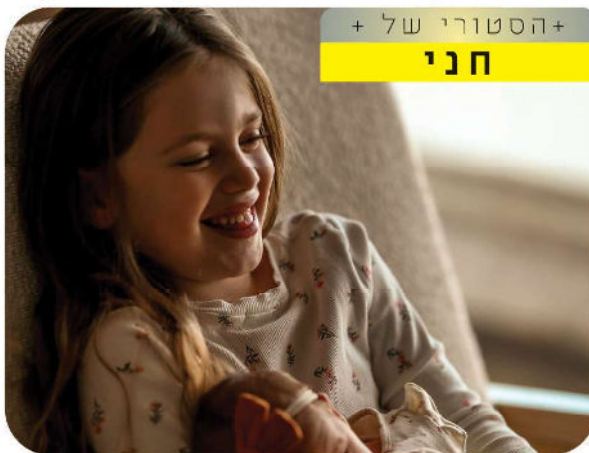

חחחח למה אימא השאירה פה דף ריק, בדרך כלל הכול מתוקתק בבית הזה. מוזר. טוב, אז הדבר הראשון שאני עושה עם הדף הלבן הוא מה שאני עושה עם כל דף לבן: כותבת "עלמא" באותיות ענקיות ועם לי הפוכה. כלומר, הלי שלי היא הנכונה, כל הלי שלכם הפוכות יא מזזרים.

איפה הייתי? אה כן, אימא. אישה טובה אימא שלי, דואגת שנאכל בריא ולכן אוכלת בעצמה את כל השוקולד בבית כדי שלא נתפתה. קדושה מעונה האישה הזו. היא גם מנסה לחנך אותנו לעצמאות, ולכן היא מעמידה פנים שהיא ישנה על הספה כדי שנוכל לקבל אומץ להכין אוכל לגמרי בעצמנו (קערת

קורנפלקס עם שתי כפות כורכום. הטעם, שאלתם? צהוב. מאוד צהוב). וכמובן, היא חולקת איתי את התחביב המשותף של לשמוע את השיר "שבת אחים ואחיות" שוב ושוב ושוב ושוב. ועוד פעם אחרונה. אישה טובה אימא שלי, אבל אני חושבת שאני אהיה יותר ממנה. אני הכי עוזרת בבית הזה. בזמן שאימא מבזבזת את הזמן שלה על ריקודים

חני ריץ'
נשואה + 3 יוצרת תוכן, בלוגרית, מעריצה של מרגול @Hamiii_rich

צילום: אריאלה נריסמוב

+ הסטורי של +
חני

מול הפלאפון ואבא כותב שטויות במחשב, אני מסדרת את כל הבית (מחזירה את הנעליים שלי למקום), שומרת על הילדים הקטנים (מכסחת את שקד בהורדת ידיים) וסוחטת לימונדה מדומיינת שאותה אמכור בחצר (האוכל בבית הזה לא ישלם על עצמו, נכון?). אימא לא מנצלת את כל היכולות שלה כמבוגרת, ובמקום לאכול קורנפלקס עם חלב בכל ארוחה ולהיות אימא של שבת כל ימות השבוע, היא משלמת ארנונה ומחביאה סליק קטן של כיף כיף מאחורי המרכז כביסה. בזבז הקצאה תאמינו לי. טוב, חייבת ללכת, הדף נגמר ושרשרת המיש מיש הזאת לא תמרבן את עצמה.

+ הסטורי של +
אפרת

7:30 בבוקר. אמרי, בן ארבע, ניגש אליי ואומר: "אימא, אם יבוא גנב הביתה אני אלבש את הבגד של סוניק הכחול".

נשמתי עמוק (בגלל הקטע עם הגנב) וחייכתי אליו. כשאני לא יודעת מה לומר אני מחייכת, אבל הפעם חייכתי גם בגלל שזה היה כל כך מתוק. האמירה הזו הרגישה כמו מחווה רומנטית של ילד בן ארבע. ככה הוא מביע אהבה. זאת הדרך שלו לומר: אימא, אני אוהב אותך, אני רוצה לדאוג לך ולהגן עלייך.

כשהוא חוזר מהגן, הרגשתי שמשוה עדיין מטריד אותו. דברנו על הא ודא ואז הוא הזכיר שוב גנבים והתחיל לבכות. נזכרתי בתחושות ושאלתי: "מה סוניק הכחול היה עושה?". אמרי תיאר כוחות-על של איש ברזל

אפרת זכריה
אימא לארייה, אמרי, איימי וארי. נשואה ליהונתן, מנחה סדנאות העצמה וסטיליוג, יוצרת תוכן לעסקים ובעלת הבלוג "דוכסית" @dukasifiblog

והפגין יכולת יצירתית יוצאת דופן. תוך כדי הנאום העוצמתי הוא לאט-לאט נרגע, ניגב את הנזלת עם השרוול ובסוף אמר: "אימא, אני אוהב אותך". עוד פעם נשמתי עמוק (הפעם בגלל הנזלת) חיבקתי ונישקתי אותו. "אתה ילד מדהים", אמרתי לו, "יש לך כוח של גיבור-על, תראה איך נרגעת רק ממה שסוניק יכול לעשות, עוד לפני שלבשת את התחושות". "כי אני יודע מה סוניק יכול לעשות", ענה ילד הפלא.

פורים הגיע עם שלל התחושות ומביא איתו הזדמנות לגילוי. הבגד הוא לא רק שכבת הגנה, הוא הצהרת קיום. אולי בפורים אנחנו לא באמת מתחפשות, אלא מסכימות להיות מי שאנחנו באמת, מי שהיינו רוצות להיות כל השנה.

האם אנחנו מוכנות בכל יום מחדש להוריד את המסכה, להפסיק להתחפש ופשוט להיות? אולי הגיע הזמן לבחור את הבגד שיבטא את מי שאני באמת, בלי פחד ורצון לרצות? את הרי כבר יודעת מה גיבורת-על יכולה לעשות...